

er for mig aldeles positivt vist, for mig staaer det saaledes, at i det Dieblit hans Tante i hans hellige Gjerning blandes med Tanker om de materielle Fordele, har derved muligen kunde haabe at opnaae, da er hans Forsæt ikke reent, og han er ikke længere Præst i den Gjerning, som han bør være, for at kaldes en dygtig Præst. (H. C. D. Müller: Beviis det!) Det ærede theologiske Medlem for Midtelfart forlanger Beviis, jeg svarer, det er min Overbeviisning, og jeg haaber, at jeg har udtalt den forstaaeligt nok, det er utvivlsomt ogsaa den personlige Erfaring i andre Forhold, at de ædleste og bedste Gjerninger, man udøver, ere ikke i mindste Maade blandede med Hensyn til materiel Fordeel. Nei, de øves vel endog oftest stift imod denne Fordeel. Dermed skal jeg ikke sige, at det ikke kan have sin Betydning for en anden Betragtning, for Erhvervelsen af Midler til videnskabelige Studier og flere andre Hensyn, og dersom det ærede Medlem blot har meent det, kan jeg give ham Ret i, at de større Lønninger kunne have deres Betydning for en videnskabelig dannet Mand, der fortsætter sine Studier ude paa Landet, men det er her ikke Tale om, det er ikke væsentlig Hensigten med, at vi holde Præster paa Landet, for at de skulde fortsætte deres videnskabelige Studier, men det er for andre heiere Formaaels Skyld, som jeg ikke her behøver nærmere at betegne. See vi Dplysningerne, der ledsage Lovforslaget, have Mænd, der ere bleve ansatte i geistlige Embeder i de sidste Aar, haft en Gjennefødsalder af 42 Aar, hvor i al Verden kan det være, at Embederne skulde være for små, naar der er et saa umaadelig stort Antal, der søger dem? Og efter Udtalelser, vi tidt høre, maae vi antage, at det ikke er almindeligt at søge disse Embeder for den Gjernings Skyld, fordi man er aandelig oplagt til denne Gjerning. Man besylder ikke disse Mænd i Almindelighed for noget Ansædeligt ved at sige, at de søge Embederne af Hensyn til at faae deres Udkomme i Livet ved en almindelig Gjerning, men i det store Antal Sogende synes mig snarere at ligge en Aarvitsning for os til af Hensyn til Præstegjeringen selv at sætte Lønningerne ned, maaffee endog at sætte

dem meget bethdeligt ned for ikke at friste Noget. (Brix: Eller afflasse dem heelt!) Det ærede Medlem siger: Eller afflasse dem heelt. Sa, det er maaffee en fuldstændig rigtig Tante. Der er virkelig Mange, der mene, at den Gjerning, som Præsterne udføre, vilde blive udført bedre til Religionens Fremme her i Landet, dersom vi havde langt friere Forhold, saaledes at man en Dag sagde til alle dem, der yde til Præsterne: Værs'god, nu ere I frie, nu kunne I selv sørge for Ederes aandelige Forhold. Det er amerikanske Forhold, anvendte her i Landet, men Mange ere som sagt af den Ansæelse, at det vilde være heldigt. Jeg troer ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix), der afbrød mig, har denne Ansæelse, men jeg troer, at hvis han havde den og vilde opfaste sig til Talsmand, derfor vilde han faae Mange med sig til at afflasse Folketirken og lade Trimentigheder træde istedetfor. Jeg siger, for at komme tilbage til, hvor jeg blev afbrudt, at jeg troer, at det kan være i denne Sags sande Interesse, at vi begynde med saadanne Lønninger, og ogsaa ende med saadanne Lønninger, at Mænd, der ikke sole sig aandelig oplagte til at være Præster, kunde fritages for den Fristelse, der ligger i at faae et godt Udkomme ved at slaae ind paa denne Vej. Det blev nævnt, for, at de Forslag, der ere behandlede her i Salen for endeel Aar tilbage og stift i 1866—67, vilde være et enormt Spring og vække saadan Modstand og fremkalde saamange Vanskeligheder, at det kunde forstaaes, at en besindig Regjering ikke vilde gaae ind derpaa. Hvad nu det enorme Spring angaaer, skal jeg bemærke, at Forslaget kun gaar ud paa, at Embederne, efterhaanden som de blive ledige, skulle indordnes under Lovens Bestemmelser, og at Loven saaledes først i Løbet af en Menneskealder vil blive gennemført. Det er ingenlunde et enormt Spring; kun for 20—30 Embeder om Aaret — det har i de sidste Aar i Gjennefødsalder været 31 om Aaret — vil Loven hvert Aar finde Anvendelse. Det er altsaa tværtimod en meget langsom Overgangstid, og det er yderst sjældent, at vi ved Bedtagelsen af en Lov tage en saa lang Overgangstid som en Menneskealder. Hvad